

Historie školy

Oslavy 100 let školy

Píše se rok 2006 máme 20. den měsíce května, pro naši obec je tento den zvláště významný tím, že slavíme 100. výročí od otevření měšťanské školy ve Výprachticích. Cesta k otevření měšťanské školy nebyla lehká. Vývoj školství českého v té době značně zaostával za školami německými, které byly protěžovány rakousko – uherskými úřady. V důsledku této situace byly ve všech českých obcích Lanškrounska pouze školy obecné.

Zemská školní rada teprve v roce 1900 povolila zřízení měšťanské školy ve Výprachticích. Přesto ještě čtyři roky byly vytvářeny různé překážky, které bránily stavbě měšťanské školy.

Výprachtičtí učitelé byli těmi, kteří začali v obci probouzet národní uvědomění. Dětská školní představení, připravená učiteli, jakož i další akce, měly významný vliv na veškeré dění v obci. Učitelé základní školy dbali nejen na kulturní vzdělávání obyvatel obce, ale propagovali rovněž základy správné hygieny, šířili mezi obyvateli obce poznatky o zdravé výživě, pořádali různé slavnosti, organizovali přednášky na aktuální téma, organizovali výstavy obrazů, pořádali koncerty a podíleli se rovněž významně na zvelebování naší obce.

Učitelský sbor pořádal na jaře každoročně stromkové májové slavnosti. Při těchto slavnostech se uskutečnilo nejprve slavnostní vysazování stromů a květin, potom ředitel školy nebo některý z učitelů přednesli shromážděným občanům přednášku. Témata těchto přednášek byla spojena zejména s naší přírodou a její ochranou. Sláva našich učitelů v důsledku těchto čilých kulturních a dalších aktivit překročila záhy hranice naší obce.

Příkladem toho byly hudební aktivity zdejšího rodáka, učitele a skladatele Jindřicha Pravečka, básnické aktivity učitele Josefa Hubálka a všestranné aktivity učitelské a vědecké, učitele a pozdějšího dlouholetého ředitele zdejší školy, Jaroslava Tušly. Ve stopách těchto osob kráčela řada dalších učitelů, kteří byli a jsou velkou pýchou českého školství a národní vzdělanosti.

V roce 2003 byla naše škola pojmenována právě po významném rodákovi Jindřichu Pravečkovi.

Ani dnešní učitelé nezůstávají stranou a jejich podíl na kulturním a společenském životě obce je velmi významný. Učitelé naší školy v čele se současným ředitelem školy panem Mgr. Petrem Fiebigerem navázali na vše dobré, co nám jako svůj odkaz předchozí generace kantorské zanechaly. Za všechno prospěšné, co naši učitelé konají pro naši obec, pro naši vzdělanost, kulturu, přírodu a hlavně pro naše děti, jim patří velké poděkování. Toto poděkování jim již delší dobu dlužíme. Není lepší příležitosti k poděkování, než tak učinit právě v tento významný den.

Přijměte proto všichni učitelé, ředitelé a další občané, kteří jste ve škole pracovali, kteří ve škole pracujete, případně naší škole pomáháte, velké naše poděkování za vše, co jste pro naši školu vykonali. Dovolte nám, abychom Vám popřáli vše dobré, zejména pak pevné zdraví a nervy. Přejeme Vám, aby ve Vaší škole vládl kolektivní duch, který pomáhá překonávat různé překážky a trable se kterými se v životě setkáváte. Naší škole pak přejeme, aby nám byla zachována nejen svou velikostí, ale zejména pak svou naplněností potřebným počtem žáků. Prosíme všechny občany, aby učinili vše pro zachování naší školy, která tvoří nezastupitelné místo v životě naší obce.

Troufáme si dokonce i říci, že bez existence školy nebude ani obec samotná.

Sázení pamětní lípy - 100 let od posvěcení školy

Významným dnem v roce oslav byl pátek 16. září. Před 100 lety, v roce 1905, přijeli do Výprachtic okresní školní inspektor, aby novou školu slavnostně uvedl do „provozu“ a biskupský vikář z Ústí nad Orlicí, aby ji posvětil.

Slavnostní shromáždění jsme uspořádali na nově vznikající školní zahradě. Nejprve školní dětský sbor s učiteli zazpíval českou národní hymnu a pak několik dalších písní.

Poté promluvil ředitel školy o historii a významu dne. Pan starosta Stejskal popřál škole, učitelům i žákům úspěchy do dalšího období. Na závěr hovořil pan farář Kvapil.

„Pamětní lípa“ byla zasazena jako symbol české státnosti, Výprachtic a zejména jako symbol dlouhověkosti. Všichni přítomní pomohli stromek zasadit symbolickým přihozením zeminy.

Děkuji všem, kteří si i v nepříznivém počasí našli cestu v tento významný den k Základní škole Jindřicha Pravečka.

Oslavy 100 let školy ve Výprachticích

S muzikou...

(vedoucí odboru školství KÚ Pardubického kraje), Ing. Petr Šilar (radní Pardubického kraje), JUDr. Miroslav Stejskal (starosta obce Výprachtice), Martin Betlach (starosta obce Čenkovice), Petr Krátký (starosta obce Horní Heřmanice)

Den otevřených dveří

Ukázky HZS

Bohoslužba

1789 - 1945

Karel Otakar Hubálek, známý ředitel výprachtické školy, mj. autor básně Výprachtická lípa, napsal v brožurce "Výprachtice a Koburk" v roce 1913:

"V nejvýchodnějším cípu Českomoravské pahorkatiny, při českomoravské hranici, rozkládá se neveliká pohorská vesnice česká".

V souvislosti se školskými reformami Marie Terezie byla ve Výprachticích roku 1774 založena triviální škola, která v roce 1789 dostala novou budovu.

První školní budovu postavil s obcí patron J.V. Alois Josef z Lichtesteina v roce 1789, kdy vyučování probíhalo v jedné třídě. V této době zde učil obcí zvolený první školní rektor Antonín Koblížka z Jablonného. Další rodák z Jablonného Dominik Felcman byl r. 1791 jako I. triviální učitel od knížete z Lichtesteinu (patron úřadu) prcesentován a učiteloval zde až do roku 1832. Po něm službu nastoupil jeho syn Engelbert Felcman. Jako učební pomůcky se používaly tabulky s předpisem, knížečky s dvojjazyčnými jmény, dva díly čítanky, knihy evangelií a biblické dějeprawy.

Dalším učitelem byl v obci František Schütz rodák z Bystrce, řídící učitel od roku 1852. Za jeho působení došlo v roce 1857 k rozhodnutí o výstavbě nové školy. Kníže J.V. Alois Lichtestein se zavázal poskytnout veškerý stavební materiál a zaplatit řemeslníky. Dne 4. října 1858 došlo k položení základního kamene nové školní budovy. Stavbu provedl zednický mistr z Červené Vody p. Pfeffer. Veškeré práce na škole však byly provedeny nepořádně a nesvědomitě. Dokončena byla v roce 1859 a stála přes 23.000 zlatých. Jak uvedeno jest, pravdivá tradice doznává, že mnoho komínů v obci a okolí bylo postaveno z cihel, které měly být použity na stavbu školy. Nad hlavním vchodem ve věžičce byl zavěšen zvon, ulitý roku 1859, jimž se svolávala mládež do školy. Učilo se ve dvou třídách.

V roce 1875 se stala škola již trojtřídní a nedlouho potom v roce 1877 vyučovalo se ve čtyřech třídách, ale místa ve škole tolik nebylo a tak se využívalo volných míst v obci. V uvedeném období přišla do Výprachtic Františka Applová, podučitelka z Ústí nad Orlicí, kdy při místní škole bylo zavedeno vyučování ručním ženským

pracím. Vyučování začalo 1. ledna 1879. V roce 1884 se provedla další úprava školy a tak vznikla místnost pro pátou třídu. Téhož roku pro potřeby školy byla zřízena letní tělocvična a malá školka.

Založení školy

Ve školním roce 1898-1899 byl ustanoven řídícím učitelem František Václav Černoš, rodilý v Jamném. Ten na podzim roku 1903 zřídil ve škole Polévkový ústav. Úkolem bylo poskytovat chudé mládeži zdarma a ostatním dětem za mírný poplatek vydatnou polévku ve dnech vyučování. Polévky vařila manželka řídícího učitele a to jednu třetinu litru za 4 haléře. Místní děti platily 3 haléře, 1 haléř doplácela obecní rada. Tato záslužná činnost bohužel ztroskotala na sporech ve školní radě, která požadovala cenu polévky 6 haléřů. Na konci roku 1905 se již ve Výprachticích polévka nevařila.

Ve stejném školním roce 1898-1899, kdy byl zvolen starostou p. J. Skalický, podala obec žádost c.k. okresní školní radě v Lanškrouně o zřízení měšťanské školy. Zemský výbor pro království České v Praze vyslovil svůj souhlas c.k. zemské školní radě, aby v následujícím školním roce 1899-1900 byla v obci zřízená měšťanská škola. Největší zásluhu na tom měl Vincenc Chaloupka, c.k. poštmistr a rolník č. p. 120, pozdější starosta. Toto rozhodnutí mělo pro obec a celé okolí veliký význam.

Uplynulo ještě několik let, než se začalo s přípravou stavby nové školní budovy. Na základě rozpočtů a plánů, zhotovených panem Františkem Brázdou, stavitelem v Zábřehu na Moravě a na základě stavebních podmínek ze dne 13. prosince 1903 schválených c.k. okresní školní radou v Lanškrouně a zrevidovaných panem c.k. okresním inženýrem Josefem Adamcem z Litomyšle, vypsala v prosinci 1903 místní školní rada ve Výprachticích s přískolenou obcí Koburkem ofertní řízení na stavbu nové budovy pro obecnou a měšťanskou školu chlapeckou a dívčí. Oferty zapečetěné a vádiem 5% tím opatřené měly být podány místní školní radě do dne 17. ledna 1904 do 12. hod. v poledne. O tom, komu dílo stavební bude zadáno, se rozhodlo dne 11. 2. 1904, kdy se místní školní rada usnesla, že stavbu zadává zednickému mistru Josefu Schülerovi z Ústí nad Orlicí. Tento v nabídce uvedl, že vypsanou stavbu provede se slevou 2,6% z částky tehdy vypočítané 96.936,-K. Dále se zavázal, že uhradí obci finanční částku, která byla obcí vyplacena staviteli Brázdovi za již provedené technické práce. Na základě této stavební smlouvy počal Josef Schüler v březnu 1904 s planýrkou stavebního místa. Při vytýčení planýrky se však zjistilo, že v plánech, které zhotovil stavební mistr Brázda je značná nivelační chyba činící 2,97m., o které měl stavební terén větší sklon než bylo schváleno a zakresleno v stavebních plánech. Na základě tohoto vycházelo, že budova školy by byla jedním poschodím v zadní části pod úrovní terénu. Školáckou chybou stavebního mistra Brázdy, došlo k ohrožení začátku stavby a bylo nutno přepracovat plány. Školní rada schválila, že nové plány zhotoví zednický mistr Josef Schüler. Rozhodnutím školní rady se dal do vypracování nových plánů školní budovy. Školní radě zaslal nové plány v polovině dubna 1904, kdy v nich došlo k výrazným změnám proti původním. Budova byla v předu o celé poschodí vyšší, obsahující suterén, přízemí a 2 patra, vzadu pouze přízemí a dvě patra. Z původního plánu odpadla budova tělocvičny, která byla přeložena do suterénu školy, kde bylo ještě místo pro školní jídelnu a byt školníka.

Základní kámen byl položen 26. června 1904 a přitom se konala veliká slavnost. Byly položeny dokonce kameny dva - oba u vchodu školy s nápisy "Založeno 1904".

Protože se stavba nemohla zdržovat, pokračoval zednický mistr Josef Schüller podle nových plánů i když neschválených za stále kontroly místní školní rady a c.k. stavebního inženýra. Plány byly schváleny okresní školní radou až „28. ledna 1905“. O všech pracích se vedl stavební deník.

I když byly nové plány schváleny, nový rozpočet na stavbu nebyl proveden a ponechán byl původní. Jak uváděno jest cituji „nýbrž věc ponechána tlakem poměrů konečnému zúčtování.“ Josef Schüller po skončení prvního stavebního roku (1904) provedl přibližný rozpočet. Tento byl vypočítán na částku 122.882 K. 19h. To způsobilo v obci určitý rozklad a po vánocích roku 1904 se konaly volby nového obecního zastupitelstva, kdy došlo k tomu, že starosta Vincenc Chaloupka a dosavadní zastupitelstvo místní školní rady byly sesazeny z důvodů větších nákladů na výstavbu školy. Bylo zvoleno nové obecní zastupitelstvo a nová školní rada, kdy novým starostou a předsedou školní rady se stal Josef Hejl. Nové vedení se snažilo zaplatit zednickému mistrovi Schüllerovi pouze cenu dohodnutou na základě oferty. Nechtěli vzít v potaz vícepráce způsobené změnou plánů a dalších skutečností. Nicméně stavba pokračovala a to i vzhledem k problémům, které stavbu zdržovaly velmi rychle a školní budova byla dokončena pouze o měsíc později, než bylo plánováno, koncem srpna 1905.

Výnosem c.k. okresní školní rady ze dne 4. září 1905 byla nařízena kolaudace budovy na den 12. září 1905. Při tom bylo zjištěno, že školní budova je postavena podle plánů schválených ze dne 28. ledna 1905 řádným způsobem, účelu odpovídajícím, v příčině zdravotním, že budova vyhovuje těm nejpřísnějším požadavkům a po stránce pedagogické, že vzdání zařízení školy úplnou chválu. Na základě příznivého výsledku kolaudační komise bylo místní školní radě ihned ex commissione dáno povolení k používání školní budovy. Josef Schüller předal 2. prosince 1905 podrobný účet o provedené stavbě ve výši 129.269k.07h s čímž starosta a školní rada nesouhlasili a nechtěli zvýšené náklady uhradit. Spor došel tak daleko, že o určení výšky stavebního účtu musel rozhodnout C.k. Krajský soud v Chrudimi v roce 1907, kdy tento rozhodl ve prospěch Josefa Schüllera.

Při slavnosti 17. září 1905 byla nová školní budova vysvěcena biskupským vikářem Antonínem Nývltem, děkanem z Ústí nad Orlicí za asistence místních duchovních P. Josefa Neškudly, P. Josefa Cellara, P. Josefa Touška, a dalších významných hostů. Slavnostní řeč přednesl c.k. okresní školní inspektor Josef Pešek. Slavnosti se zúčastnili žáci společně s učiteli, místní občané, spolky a mnoho dalších občanů z okolí.

Školní rok byl zahájen 18. září 1905, tedy druhý den po slavnostním vysvěcení nové školní budovy. Řídícím učitelem Obecné školy byl F. V. Černo hous a ředitelem Měšťanské školy K. O. Hubálek. Ve školním roce 1905-1906 vyučovali: Ed. Veverka, V. Flieder, F. Gremmer, J. Holeček, V. Jandík, A. Praus, B. Mojžíšová, P.J. Neškudla, P.J. Cellar. Školníkem ustanoven Bohumil Skalický. Školu v tom roce navštěvovalo 388 žáků.

První republika (1918 - 1939)

Zpráva o vyhlášení samostatného Československého státu dorazila do výpractic s jednodenním zpožděním – 29. 10. 1918. Ihned byly ze všech tříd odstraněny obrazy bývalého císaře a 30. října se konala ve sborovně školy valná schůze

Čermensko - výprachtické učitelské jednoty a dne 1. listopadu se sešla ve školní tělocvičně schůze lidu, kde promluvil ředitel školy o významu osvobození. Slavnost byla ukončena zpěvem národní hymny.

V tomto období se na škole učitelé většinou dlouho nezdrželi, často se tu střídali po roce i méně. Vystřídalo se zde také šest ředitelů. Proč tomu tak bylo se dnes již nepodařilo zjistit. Obecnou a měšťanskou školu ve Výprachticích navštěvovalo v těchto letech 280 – 300 žáků.

V roce 1935 podepsal prezident Beneš Zákon o zřizování a vydržování veřejných měšťanských škol, o docházce do škol a o jejich správě, tzv. Zákon o újezdních měšťanských školách. S tím bylo spojeno i rozpočtové zatížení obce, která platila třetinu nákladů na zřizování a vydržování školy, druhou třetinu hradil okres a třetí stát.

V roce 1936 byl na žádost místní školské rady po dohodě s obecním zastupitelstvem stanoven obvod zdejší měšťanské školy, který tvořily obce Výprachtice, Koburk, Dolní Heřmanice, Bystřec – ke kostelu, Čenkovice a Valteřice. Obec Výprachtice a Koburk tvořily školní obec od jejího zřízení v roce 1905, Čenkovice a Valteřice byly obce německé s českými menšinami. V Čenkovicích byla česká státní škola, ve Valteřicích česká škola Ústřední matice školské. V roce 1937 bylo stanoveno školné pro žáky na 200 korun ročně.

Velmi významnou událostí bylo provedení elektrizace v roce 1936, ve stejném roce získala škola pozemek pro školní zahradu.

Válečná léta 1939 – 1945

Zpráva o okupaci obce Výprachtice a její připadnutí k Říši byla ohlášena telefonicky ve čtvrtek 6. 10. 1938 v deset hodin. Spolu s Výprachticemi bylo od republiky odtrženo dalších 9 obcí s rýze českým obyvatelstvem.

V neděli 9. října 1938 projely vesnicí první motorizované oddíly Wehrmachtu, které směřovaly od Čenkovic a Valteřic k Lanškrounu. Teprve odpoledne kolem 16. hodiny přijela okupační jednotka. Část vojáků byla ubytována ve škole a čtyři důstojníci v bytě ředitele školy. Na druhý den se k nim přidal ještě oddíl samaritní služby, který se také ubytoval ve škole, kde si i vařil. Vojsko po třech dnech 13. 10. 1938 školu i obec opustilo.

V prvním období okupace bylo obtížné zahájit vyučování v plném rozsahu. Ve Výprachticích na pětiletou obecnou školu a čtyřletou měšťanskou školu zůstali pouze tři čeští učitelé. Ředitelem školy byl jmenován německý učitel Karl Walter, s nímž zde byli ještě tři němečtí učitelé. O udržení českých obecných škol se muselo urputně bojovat (střední a měšťanské školy byly ihned po okupaci zavřeny). Proto v nich byly zakládány tzv. německé třídy, do kterých byly děti doslova naháněny i když neuměly slovo německy.

Při školních slavnostech a vánočních besídkách se velmi často zpívaly české lidové písně. Učitelé sice museli naučit žáky německou hymnu, ale dětem ji nepřekládali. Vyučování bylo narušováno dlouhými uhelnými prázdninami v zimním období, ke konci války se objevily nakažlivé choroby. Inspekce se o české vyučování příliš nezajímala. Hospitace prováděl pouze ředitel školy, kterým byl od roku 1943 Jaroslav Tušla.

Smutné dny prožívala škola ve školním roce 1944 – 1945, kdy bylo školní zařízení rozkrádáno a ničeno. Čeští učitelé byli také často dlouhodobě odvoláváni na zákopové práce do Horního Slezska a na Opavsko. Od vánoc 1944 do osvobození se ve škole téměř nevyučovalo.

První zprávy o konci války a německé kapitulaci přišly do Výprachtic v pondělí 7. května 1945. Ještě celý den a noc však obcí projížděla prchající německá vojska. Obec Výprachtice obsadili „po krátké a ostré přestřelce“ Rusové.

Vyučování ve škole bylo slavnostně zahájeno 22. května 1945, celá budova se do té doby vymyla a vymalovala. Školní rok byl ukončen 20. 7. 1945.

1945 - 2002

Období svobody 1945 – 1948

Září roku 1945 začalo smutnou událostí – byl uspořádán improvizovaný pohřeb učitele Bohumila Ballona, který byl umučen gestapem v Šumperku. Ballon patřil za okupace k nejlepším učitelům výprachtické školy. Byl zatčen jako člen ilegálního přípravného národního výboru a zemřel při výslechu v šumperské věznici.

V lednu 1946 došlo ke zlepšení vybavenosti školy, když obdržela velké množství nových knih, časopisů, učebních pomůcek a obrazů od různých dárců a organizací. V roce 1947 byla v ředitelně zřízena telefonní stanice.

Ve školním roce 1945 – 1946 docházelo do obecné a měšťanské školy asi 200 žáků. V následujících letech se mnoho občanů (v důsledku odsunu původního německého obyvatelstva) přestěhovalo do nedalekého Lanškrouna a jeho okolí, proto klesl také počet žactva o více než jednu čtvrtinu.

Dnem 1. prosince 1946 byla zřízena v přízemí budovy mateřská škola, ve které bylo 20 dětí.

Ředitelem školy zůstal Jaroslav Tušla.

Škola v období „budování socialismu“ 1948 – 1989

Po několikaletém sporu došlo v roce 1949 ke změně újezdu školy. Bystřec byl přeřazen k Jablonnému nad Orlicí, ale k Výprachtické škole byly přiřazeny Horní Heřmanice, které dosud patřily ke Štítům.

Na základě zákona ze dne 24. 4. 1953 o školské soustavě a vzdělání učitelů byla zřízena osmiletá střední škola o šesti třídách.

Ve školním roce 1960 – 1961 došlo k reorganizaci územní správy. Okres Lanškroun byl zrušen a Výprachtice připadly do nového okresu Ústí nad Orlicí.

Změny nastaly i v mateřské škole, která ve výprachtické škole sídlila. V roce 1950 došlo k zavedení celodenní péče. V osmdesátých letech se pak mateřská škola přestěhovala do hasičské zbrojnice a později do nové budovy, která jí byla obcí vystavěna.

Dne 12. ledna 1972 se dožil 60 let ředitel Jaroslav Tušla a dnem 31. července 1972 odešel do důchodu (na výprachtické škole působil od roku 1937 jako učitel, od roku 1943 jako ředitel). Na jeho místo nastoupil učitel Jindřich Beran.

Do výprachtické školy docházely děti z obce samotné, dále z Horních a Dolních Heřmanic, z Čenkovic, z Koburku a později i z Chudoby. Jejich počet se měnil. Po roce 1948 je zaznamenán pokles na 126, okolo roku 1956 stoupl počet na 170 a v roce 1988 to bylo již 195 žáků.

Co se týče stavebních prací, tak se v prvních desetiletích prováděly pouze některé menší opravy. Teprve v roce 1977 se začala připravovat dokumentace ke generální opravě budovy a přístavbě nových tříd, tělocvičny a školní jídelny.

V červenci 1977 byly zahájeny práce první etapy modernizace školy, výstavba kotelny v prostorách tělocvičny v celkovém nákladu 1,5 mil. Kč. Již v únoru 1978 se objevily první problémy - Okresní stavební podnik opustil rozestavěnou stavbu, a tak nastávající rok 1979 – 1980 byl pro školu velmi obtížný. Vyučovalo se v nevyhovujících podmínkách, často probíhalo vyučování ve třídách, kde současně pracovali stavební dělníci. Často se stěhovalo, v zimě nebylo možné učebny vytopit a nefungovalo osvětlení. Ve školním roce 1980 – 1981 bylo vyučování zahájeno až 15. září z důvodů opožděných prací ve třídách. V tomto roce byla oprava staré budovy dokončena.

Na podzim roku 1982 se podařilo zajistit přístavbu nového pavilonu pro 1. – 4. ročník a tělocvičny. Náklad na tuto stavbu činil 5 mil. Kč a prováděl ji Okresní stavební podnik se sídlem v Ústí nad Orlicí. Také během této stavby docházelo k závažným problémům. Stavba byla dokončena za dva roky a škola se svou vybaveností zařadila mezi nejlepší v okrese.

Porevoluční období 1989 - 2002

Školní rok 1989 – 1990 se stal rokem celospolečenských změn – zrušení ústavního článku o „vedoucí úloze Komunistické strany Československa“ se projevilo také v životě obce a samozřejmě ve škole samotné.

V květnu 1991 se na žádost Obecního úřadu konal konkurz na místo ředitele. Konkurzní

komise vybrala učitele školy Miloslava Drexlera, a tak od roku 1991 začal vykonávat funkci ředitele. Vztahy mezi učiteli byly poznamenány dobou a překotnými událostmi. Stav žáků v tomto období klesl na 150.

Dochází k postupnému uklidnění situace v učitelském sboru, ale v roce 1996 ředitel Miloslav Drexler ze školy odchází a na jeho místo nastupuje Miroslav Techlovský. Dochází k vybavení školy zejména výpočetní technikou. Nový ředitel byl v této funkci pouze jeden rok.

Ve školním roce 1997 – 1998 se stala ředitelkou Dana Formánková. Dochází ke změnám také v učitelském sboru, kdy přicházejí noví učitelé, ale ve škole dlouho nezůstávají. Také ředitelka Dana Formánková v roce 2002 ze školy odchází. Počet žáků klesl v tomto období na 94.

Školní rok 2002 – 2003 začíná ve funkci dočasné ředitelky školy učitelka Jana Langerová.

V září 2002 vyhlásila Obec Výprachtice konkurz na ředitele školy a od 1. listopadu 2002 nastoupil do této funkce Petr Fiebiger.

2003 - 2008

Právní subjektivita, změna názvu školy

Rok 2003 znamenal pro školu významnou změnu – škola přešla do tzv. právní subjektivity, kdy zřizovatelem školy se stala Obec Výprachtice a škola tak získala významné pravomoci. Ředitel se stal tzv. statutárním orgánem.

Došlo ke změně v názvu školy (se svolením rodiny Ženíškovy) – od 1. 1. 2003 je vedena výprachtická škola v registru pod názvem Základní škola Jindřicha Pravečka, Výprachtice.

V červnu 2003 byly zahájeny stavební práce na rekonstrukci školy, které pokračují do dnešních dnů. Zatím se podařilo zrekonstruovat některé prostory hlavní budovy, byla vyměněna všechna okna za plastová, pavilon dostal novou „fasádu“ a byl zateplen.

V roce 2005 byla celkově zrekonstruována školní kuchyně a jídelna a v létě 2006 bylo dobudováno zázemí k tělocvičně.

Významnou změnou bylo také otevření mateřské školy v přízemí pavilonu v září 2004. MŠ je samostatným právním subjektem.

Školní rok 2004-2005

Učitelský sbor ZŠ se stabilizoval a od roku 2002 do roku 2008 se výrazně neměnil. Stav žáků ve školním roce 2005/2006 byl 110, ve školním roce 2007/2008 107 žáků.

Stejně tak je ustálený stav provozních pracovníků školy.

Od 1. 1. 2005 platí nový „školský“ zákon, který zásadně změnil postavení školy i pedagogických pracovníků a výrazně a jasně upravil práva a povinnosti rodičů i žáků.

Ředitelé výprachtické školy

1. **František Václav Černošus** 30. 11. 1905
2. **Karel Otakar Hubálek** 01. 12. 1905 – 30. 07. 1919

3. **Petr Hubálek** 01. 08. 1919 – 30. 09. 1920
4. **Adolf Tušla** 01. 10. 1920 – 20. 08. 1921
5. **Jan Setínský** 21. 08. 1921 – 30. 08. 1924
6. **Bohuslav Gebauer** 01. 09. 1924 – 30. 06. 1936
7. **Jan Chládek** 01. 07. 1936 – 1938
8. **Karl Fischer** 1938 – 1943
9. **Jaroslav Tušla** 01. 03. 1943 – 31. 07. 1972
10. **Jindřich Beran** 01. 08. 1972 – 30. 08. 1991
11. **Miloslav Drexler** 01. 09. 1991 – 30. 06. 1996
12. **Miroslav Techlovský** 01. 07. 1996 – 31. 08. 1997
13. **Dana Formánková** 01. 09. 1997 – 31. 08. 2002
14. **Petr Fiebiger** 01. 11. 2002 - 03. 03. 2010
15. **Hana Chládková** 01. 08. 2010

Karel Otakar Hubálek

(1859 - 1929)

Spisovatel Karel Otakar Hubálek pochází z početné rodiny (6 synů, 5 dcer) dlouhořebovského řídicího učitele Jana Hubálka. Do školy chodil v místě rodiště, pokračoval v Ústí nad Orlicí a Hylvátech, kde navštěvoval soukromou německou měšťanskou školu, zvanou Bóhmův ústav. V roce 1875 odešel studovat na učitelský ústav do Kutné Hory.

Pedagogickou činnost vykonával v Lanšperku, kde vznikly jeho první literární práce, Dolní Dobrouč, Výprachticích a České Třebové.

V letech 1905 - 1917 byl ředitelem obecné školy ve Výprachticích. Je autorem knih o zdejších kraji a bratrem známého hasičského činovníka a spisovatele Josefa Bohuslava Hubálka.

Karel Otakar Hubálek napsal báseň "Výprachtická lípa". Vycházel z místní pověsti, kdy zde byl zastřelen místní českobratrský farář. Stáří "Výprachtické lípy" se odhaduje na více než 600 let.

V České Třebové se ihned zapojil do veřejného života. Této činnosti věnoval veškerý svůj volný čas. Stal se jednatelem Měšťanské besedy, režisérem a potom ředitelem Spolku divadelních ochotníků "Hýbl", aktivně pracoval v tělovýchovné jednotě SOKOL, ve Sboru dobrovolných hasičů vedle svého bratra Josefa, byl činovníkem Okrašlovacího spolku, Družstva pro umělý odchov ryb a Družstva melioračního. Byl spolubudovatelem městského parku Javorka, zakládajícím členem pěveckého sboru Bendl, členem hudebního spolku Smetana, spolku pro podporování chudých studentů. Po první světové válce založil Spolek pro vybudování městského divadla, jehož předsedou byl až do své smrti.

Když po 42-leté pedagogické činnosti odešel na zasloužený odpočinek, nepřestal ani tehdy pracovat pro veřejnost. Byl správcem českořebovských obecních lesů a lesním referentem, členem místní školní rady, muzejní rady, knihovnické rady...

Karel Otakar Hubálek zemřel v roce 1929.

Výprachtická lípa

Dle místní pověsti napsal K. O. Hubálek

Nad silnicí výprachtickou lípa malolistá,
deset by jí neobjalo, dvacet v ní má místa,
rozvrácená, vykotlaná, tři jen zbyly sněti,
však tu stojí , však tu tyří mnohá po staletí;
kořeny jí podtínali, do kůry jí ryli,
do těla jí pro obrázky dlouhé hřeby vbili;
ona stojí nakloněná, všecko snáší tiše,
dětem zkazky vypravuje, sladkou vůní dýše.

Bílou Horu pamatuje, českých bratří sbory,
jak šli odtud do vyhnanství, opouštěli hory;
kněz jediný, stařec vetchý, nechtěl s nimi jíti,
nemoha se s rodnou zemí nijak rozloučiti;
žalmy zpíval, k lípě tiskna usazenou líci,
až mu hlavu rozpoltili diví kyrysníci.

Pod lípou zde zahrabali zkrvavené tělo,
Aby v zemi milované aspoň mrtvé stlelo.
A kdykoli zkáza nová stihnouti má Čechy,
Z duté lípy slyšeti je tiché, teskné vzdechy.

Jindřich Praveček st.

(1885 - 1969)

Před čtyřiceti lety (11. února 1969) zemřel v Hradci Králové jeden z příslušníků muzikantského rodu Pravečků, Jindřich Praveček starší.

Narodil se 1. března 1885 v obci Hroby u Tábora. Jeho otec, kantor a muzikant Matěj Praveček mu dal hudební základy, učil ho na housle, violu, klavír i varhany, stejně jako jeho bratry Matěje a Rudolfa. Všichni tři také vystudovali v Soběslavi učitelský ústav a byli výbornými muzikanty. Jindřich si ještě v pozdějších letech doplnil hudební vzdělání studiem skladby u G. Rooba v Praze (1928-1933).

Na své první učitelské místo nastoupil do Osíka u Litomyšle r. 1904. Zde hrával na klavír při produkcích Dámského spolku a zúčastnil se jako první violista provedení Dalibora při otevření Smetanova domu v Litomyšli.

Od září 1905 působil na lanškrounském okrese, a to v Čermné, Bystřeci a Výprachticích, kde setrval plných 14 let. Vedle svého povolání zde pracoval jako jednatel Národní jednoty severočeské, režisér divadla, knihovník... Sám vycvičil třicetiletý žákovský orchestr a pěvecký sbor mládeže, s ředitelem K. O. Hubálkem pořádal vzdělávací besídky pro mládež i dospělé, založil Pravečkovu smyčcovou kvarteto, se kterým projel velkou část východních Čech a severní Moravu. Byl také spoluzakladatelem Sokola ve Výprachticích.

Do České Třebové odešel v roce 1920. Učil na chlapecké, později dívčí škole. Současně byl učitelem zpěvu a hudební výchovy (potvrzeným zemskou školní radou v Praze) na státní reálce (1920-1940). Od roku 1939 byl řídícím učitelem. Vyučoval také na Husově lidové škole (1921-24). Jinak se uplatňoval jako

klavírista, dirigent a sbormistr četných místních orchestrů i pěveckých souborů, např. pěveckého sboru Bendl (1923-1948), hudebního spolku Smetana (1920-1945), pěveckého sboru železničářů (1921-1923), studentského orchestru (1920-1939) a pěveckého sboru reálného gymnázia. Řídil spojené sbory na pěveckých festivalech, napsal mužské, ženské, dětské, smíšené a příležitostné sbory, četné písně, mnohé úpravy písní pro různé sbory, kantátu Slavný den pro smíšený sbor a symfonický orchestr, dále skladby komorní (smyčcový kvartet), církevní, orchestrální, k tělocvičným vystoupením.

Některé jeho skladby byly s úspěchem vysílány čs. rozhlasem, řada jeho sborů byla na programu předních pěveckých těles. Přispíval do Hudebního zpravodaje, Východočeského obzoru, Východu aj. Je spoluautorem publikace Česká Třebová (vydala M. Ondříčková, Pardubice, 1934).

Jindřich Praveček vychoval tři děti, z nich pokračoval v hudební rodinné tradici zejména syn Jindřich, který se narodil 28. 6. 1909 ve Výprachticích. Působil jako významný dirigent, hudební pedagog a skladatel.

Jindřich Praveček starší byl za zásluhy o český zpěv jmenován prvním čestným členem českořebovského spolku Bendl, vlastnil čestný diplom Národní jednoty severočeské v Praze. Jeho schopnosti byly oceněny v roce 1934 uměleckou komisí pěvecko hudebního festivalu v Praze zařazením jeho skladby do pořadu I. slavnostního koncertu v Průmyslovém paláci. 540 zpěváků východočeské župy Fibichovy tehdy zapělo pod vedením autora slavný sbor "Láska k vlasti". Celý pořad přenášel Československý rozhlas.

Poslední léta prožil u své rodiny v Hradci Králové, kde také 11. února 1969 zemřel.

Od 3. srpna 1980 se ostatky Jindřicha Pravečka staršího a jeho ženy Anny nacházejí v rodinném hrobu ve Výprachticích. Pietnímu aktu tehdy předcházely velké oslavy.

Jaroslav Tušla

Narodil se 12. ledna 1912 v Českých Libchavách. Vystudoval reálku v České Třebové, kde maturoval v roce 1929. Od roku 1931 učil na školách v různých obcích lanškrounského okresu a od roku 1937 na měšťanské škole ve Výprachticích. Od roku 1943 zde působil ve funkci ředitele.

V roce 1944 byl totálně nasazen na zákopové práce v Horním Slezsku a na Opavsku.

Konzervátorem státní péče a ochrany přírody se stal v roce 1960. V roce 1963 se stal členem Československé botanické společnosti při Československé akademii věd a začal spolupracovat hlavně s její východočeskou pobočkou. Zabýval se květenou Lanškrounska, Žamberecka, Ústeckoorlicka a Králického Sněžníku. Část svého herbáře věnoval Východočeskému muzeu v Pardubicích.

Ochranu přírody popularizoval v denním tisku, nejvíce v Jiskře Orlicka,

publikoval ve Zpravodaji ČSBS, v Listech Orlického muzea a v Časopise československých houbařů. Po založení Českého svazu ochránců přírody vykonával dva roky tajemníka okresního výboru a v roce 1987 byl oceněn Čestným uznáním.

V době svého působení na výprachtické škole Jaroslav Tušla poctivě pracoval až do roku 1973. Staral se o své kolegy, o materiální vybavení, o to, aby byl ve škole pořádek.

Ve vesnici byl nepsanou vůdčí osobností. Pracoval v divadelním kroužku, byl členem volejbalového družstva a stal se řečníkem při slavnostních i smutečních obřadech.

Tato vzpomínka na pana ředitele Jaroslava Tušlu byla věnována k jeho 85. narozeninám v roce 1997:

Pan ředitel Tušla. Byla to osobnost. Nebyl to manažer, ale pan ředitel s velkým „P“ i „Ř“, kterému šlo v první řadě o děti, o jejich výuku a o to, aby z nich všichni učitelé vychovali ukázněné a

pracovité občany. Sám šel příkladem, byl učitelům oporou, mohli se na kdykoliv sto procentně spolehnout.

Možná, že se dnešní „moderní“ době, dnešnímu volnému pojetí výuky a výchovy bude zdát trochu úsměvné, když napíšeš, že doprovázel každou třídu ráno k autobusu, když odjížděla na školní výlet, jezdil na každou exkurzi, organizoval pěkné výlety do přírody. Jak se každý běžný den otevřela škola, stál první na chodbě a sledoval dění od příchodu prvního žáčka do odchodu posledního ze školy.

V ruce držel neustále kulaté kapesní hodinky, přesně nařízené. Tehdy zvonek obsluhoval ručně školník a pokud se o vteřinu zpozdil, už pan ředitel pískal na píšťalku začátek a konec přestávky. To byla rarita výprachtické školy. Ale také, když jsme se opozdili my, učitelé, ať na dozor nebo do vyučování, zdvihl ruku s hodinkami a řekl: „Dcero (nebo synu), máš již tři minuty vyučovat.“ Neměl nástěnku, na kterou by dával písemné vzkazy. Všechno vyřizoval osobně, ústně, ještě nám připomněl, když jsme měli jet na nějakou schůzi nebo přednášku.

Jeho hlavní zásadou, kterou nám vštěpoval, bylo, nevynechávat zbytečně vyučování, nedělat z toho dětem holubník. Žádná akce není důležitější, než systematická, soustavná práce s dětmi.

Ale i na oslavy ve sborovně zbylo plno místa. Nezapomněl ani na jedny narozeniny a svátek kolegů učitelů. Pokud se konala oslava větší, moc se zpívalo. Pan ředitel a všichni učitelé s ním zpívali dlouho, dlouho. On znal snad všechny národní písničky, ale i všechny sloky u každé písni.

Chodil pravidelně na hospitace. Neurážel, ale pomohl, poradil.

V době, kdy byl ředitelem, nebylo mnoho peněz na opravy, na modernizaci. Ale to zase nebyl jeho koníček. A říkal, že už je starý. Až do generálky školy, která byla ukončena roku 1981, byl vodovod jen na chodbě, v každé třídě velká kamna a stupínek. Často jsme se nad tím pohoršovali, ale dnes napíšu něco, co je vlastně extrém – často si vzpomenu, že z toho stupínku jsme naučili víc a učili jsme děti ukázněně. Zatím mně nikdo nedokázal, že novými metodami (ale to nejsou metody nové, podle mě pro někoho jen pohodlné) vychování a vyučení žáci nejsou vzdělanější ani ukázněnější, ba často je to naopak.

Pan ředitel Tušla nám neustále připomínal Komenského – „Škola bez kázně je jako mlýn bez vody.“

Na nástěnku na chodbu dával nové obrázky a celé soubory obrázků, které chodily jako pomůcky k výuce. Nezapomněl na žádné důležité výročí, ale ani na Slunovrat, prostě a jednoduše žil pro školu a pro děti. Měl rád přírodu a byl jejím výborným znalcem. Po celé vegetační období byly školní chodby plné kytíček, hub a trav. U každé byla podrobná legenda i s latinským názvem. To byla nádherná škola. Práci ředitele i učitele vykonával beze zbytku. A přitom skromnějšího člověka jsem nepoznala.

Byl výborným řečníkem. Už to, jak předstupoval před děti i dospělé se svou nádhernou češtinou, jasným vyjadřováním a vždy perfektním a hodnotným projevem, to ohromně působilo. Svými proslovy doprovodil i většinu výprachtických občanů na jejich poslední cestě.

I když se odstěhoval do Ústí nad Orlicí, zůstal ná

Jindřich Praveček, hudební skladatel

Hudební skladatel a dirigent Jindřich Praveček se narodil dne 28. června 1909 ve Výprachticích u Lanškrouna. Za svoje hudební nadání mohl poděkovat muzikantským rodům Pravečků a Vacků z jižních Čech, odkud pocházel i jeho otec Jindřich Praveček st. Toho přivedlo učitelské povolání do východních Čech, nejprve do Osíku u Litomyšle a posléze do Výprachtic. Pravečkovi bydleli v budově poštovního úřadu.

Malý Jindřich chodil ve Výprachticích do obecné školy, hrál na housličky a umínil si, že bude houslový virtuos. Jeho prvním učitelem hry na housle byl ředitel kůru, pan

Rudolf

Filip.

Po ukončení obecné školy se v roce 1919 Pravečkovi přestěhovali do České Třebové.

.. O nejmladším synovi Matěje Pravečka, Jindřichovi, se zmíním podrobněji, vždyť to byl můj otec. Narodil se 1. března 1885 v Hrobech u Tábora. Už od dětství se intenzivně věnoval hudbě. Hrál na housle, na violu, byl výtečný klavírista a harvaník. Po ukončení studií zastával místo učitele v Osíku u Litomyšle a později ve Výprachticích u Lanškrouna, kde se oženil s Annou Chaloupkovou, dcerou poštmistra Vincence Chaloupka - mojí maminkou. Ve Výprachtické škole vyučoval kromě literárních předmětů také zpěv. S malým žákovským orchestrem a sborem vystupoval při různých příležitostech. Založil také a vedl Pravečkovu kvarteto, smyčcový komorní soubor. První housle hrál pan dr. František Gremmer, druhé housle hrál učitel Vincenc Beran, otec hrál na violu a na violoncello hrával syn ředitele školy pan Miloš Hubálek.

... Moje maminka Anna, rozená Chaloupková, se narodila ve Výprachticích jako jedna ze čtyř dětí poštmistra Vincence Chaloupka. Myslím, že také působil ve funkci starosty obce. Měl malý statek s hospodářstvím v místě, kde se říká "Na kopci". Na maminku vzpomínám moc rád. Byla velice hodná a laskavá a její zásluhou byla naše domácnost vždy jako z cukru. Byla zručná a praktická v domácích pracech. Uměla hezky zpívat a myslím, že to byla především ona, která ve mně od prvních dětských krůčků probouzela náklonnost k lidové písni. Byla dobrou duší naší rodiny.

... Světlo světa jsem tedy spatřil ve Výprachticích dne 28. června 1909 v roce, kdy Louis Bleriot přeletěl jako první průliv La Manche v letadle vlastní konstrukce. To jsem ovšem v té době ještě nemohl ocenit, stejně jako na mne nezapůsobil ani průlet Halleyovy komety v roce 1910, protože mi byl teprve jeden rok.

Co jsem však už v raném dětství intenzivně vnímal, byla moje rodná vesnice a moji nejbližší - rodiče, dědeček s babičkou, později mé dvě sestry a také moji kamarádi.

Výprachtice - moje rodná obec. Byla na tuto dobu opravdu veliká, měla tehdy 1765 obyvatel a co do rozlohy byla a stále ještě je spíše dlouhá, od Hoblovny až po Pláňavy se táhne v délce skoro 6 km. Na severovýchodě se klene modravě tmavá Buková hora, na jejímž úpatí pramení Moravská Sázava, jež pak protéká Výprachticemi. Vedla tudy okresní silnice z Lanškrouna do Čenkovic, tehdy ještě prašná, a vedle ní nedaleko kostela a fary stála budova poštovního úřadu a četnické stanice, kterou v roce 1909 postavil náš dědeček. Zde jsem se také narodil a zde také bydlela naše rodina.

V jednopatrovém domě byla v patře četnická stanice a pošta. Náš byt byl v přízemí. Měli jsme kuchyni, ložnici a velký obývací pokoj s klavírem. Za domem byla zahrada s

protékajícím potokem, což byl ráj pro naše dětské radovánky od jara do podzimu. Měl jsem také dosti kamarádů, dětí ze sousedství, ale nejlepším mým kamarádem byl Toník Burian. Podnikali jsme spolu výlety do okolí a vůbec nejraději jsme chodili přes pole do Tisců, jak se říká jednomu místu mezi Výprachticemi a Bystrcem. Většinou jsme tam pozorovali život v potoce a lovíli raky. Bylo to takové krásné, bezstarostné dětství. V roce 1911 se narodila moje sestra Blažena a později v roce 1914 druhá sestra Libuše. Byli jsme tedy početná rodina a bývalo u nás veselo.

... Kousek pod námi bydleli Baškovi. Měli obchod a hostinec, tam jsme chodili s maminkou nakupovat. V sobotu a v neděli se tam chodilo na kuželky, na karty, bylo to takové společenské centrum v obci.

Nesmím zapomenout se zmínit o Výprachtické lípě. Je to opravdu památný strom, opředený mnohými bájemi, jehož pečlivě opatrovaný zbytek je u cesty na Hoblovnu dodnes. U ní se odehrávaly všechny významné akce. Vybavuje se mi hluboký zážitek, když se před ní loučili v roce 1914, po vypuknutí 1. světové války, branci z Výprachtic se svými nejbližšími. Byly to srdcervoucí okamžiky. V roce 1918 byla lípa svědkem radosti z konce války a vyhlášení samostatného Československa.

S hudbou jsem přicházel do styku od mala. Ať už to bylo doma, kde otec dost často hrával na klavír nebo když mě brával s sebou na různé akce malého vesnického orchestru, který vedl. Nejednalo se samozřejmě o žádné velké těleso, hráli tam místní muzikanti, kdo na co uměl. Nejvíce bylo smyčcových nástrojů. Při církevní svátcích působila hlavně dechová složka a já nejvíce obdivoval Frantu Pavilků, který hrál na obrovský helikon - B bas. To byla dominantní postava. Rád jsem také poslouchal varhany v kostele. Hrával na ně většinou pan Rudolf Filip, ředitel kůru, který bydlel nedaleko od nás a ten, zřejmě po dohodě s otcem, si mne vzal do parády jako můj první učitel hry na housle. Později jsem mohl účinkovat v otcově malém žákovském orchestru, který spolu se sborem vedl na výprachtické škole. Mimo to jsem se doma prakticky sám učil hrát na klavír. Otec mi pouze příležitostně radil nebo jsem jej pozoroval, když doma preludoval.

Po ukončení obecné školy, v roce 1919, se naše rodina přestěhovala do České Třebové...

Po třech letech studia u třebovského pedagoga pana Koláře mohl Jindřich veřejně vystoupit i s náročnějšími skladbami. V té době už také spolu s otcem hrál v Orchestrálním sdružení v Ústí nad Orlicí, se kterým často koncertoval houslový virtuos Jaroslav Kocian. Ten mu doporučil studium u znamenitého pedagoga Stanislava Ondříčka ve Východočeské hudební škole v Pardubicích. Tam v době svého studia na reálném gymnáziu dojížděl jednou týdně.

V roce 1928 ukončil Praveček studium na reálce i na hudební škole. Na podzim následujícího roku nastoupil vojenskou prezenční službu ve škole záložních důstojníků v Josefově. Na konci března 1931 složil předepsané zkoušky a byl jmenován vojenským kapelníkem, tehdy nejmladším v Československu. V září 1932 se Praveček přihlásil ke studiu na Mistrovské škole státní konzervatoře. Studoval housle, dirigování a kompozici.

Rok na to je poručík Praveček přeložen do Chebu, kde se stal kapelníkem hudby 33. pěšího pluku "Doss alto". V roce 1935 ukončil Jindřich Praveček úspěšně studium na Mistrovské škole a byl přeložen k hudbě 32. pěšího pluku "Gardský" do Košic. Zde působil do roku 1937. Ve stejném roce se oženil s Annou Zárubovou. Po ročním působení u hudby 43. pěšího pluku v Brně se vrací do Prahy k hudbě 5. pěšího pluku.

Během německé okupace za 2. světové války byla československá armáda likvidována, včetně vojenských hudeb. Později byl Jindřich Praveček jmenován kapelníkem hudby 6. praporu vládního

vojska v Hradci Králové.

Po skončení války v roce 1945 byl nadporučík Praveček ustanoven velitelem Vojenské hudební školy v Praze. Po komunistickém puči v únoru 1948 byl Jindřich Praveček suspendován a přeložen do Brna jako kapelník Posádkové hudby. Nakonec přece jen byla dána přednost jeho odborným kvalitám a dostal za úkol vytvořit reprezentativní hudební těleso - Ústřední hudbu československé armády. Vytvořil její pevný organizační řád s vysokou uměleckou úrovní a byl jmenován jejím velitelem, uměleckým vedoucím a šéfdirigentem.

V roce 1956 jej požádalo vedení světoznámé továrny na hudební nástroje AMATI Kraslice, zda by nechtěl působit u nově založeného orchestru jako umělecký poradce. Bez váhání přislíbil a do Kraslic jednou týdně vlakem dojížděl. Po letech usilovné a trpělivé práce toto amatérské těleso dovedl spolu s dirigentem Karlem Hájkem k nejvyšším vítězstvím ve světových soutěžích (nejcenější v Holandsku 1970). Triumfální bylo jeho turné po USA.

V této době působil Jindřich Praveček jako hostující dirigent u předních dechových orchestrů, byl členem porot při soutěžích doma i v zahraničí. Stál u zrodu mnoha festivalů dechových hudeb a pravidelně se jich účastnil. Od Kmochova Kolína, přes Koletovu Rtyň až po svůj nejmilejší Pravečkův Lanškroun. Vážili si ho stovky prostých amatérských muzikantů, pro které měl vždy mimořádné pochopení.

Jindřich Praveček patří mezi významné osobnosti na poli koncertní dechové hudby. Jeho osobitý skladatelský rukopis je nezaměnitelný. Právě tak jeho cit pro národní intonaci, vroucí melodičnost a mistrovskou instrumentaci. Byl dirigentem s neomylným absolutním sluchem, s přehledným gestem, přirozenou autoritou a vlídným humorem. Zkušeným pedagogem, přísným, ale vždy spravedlivým porotcem. Je autorem rozsáhlých prací o dechových orchestrech a instrumentaci, autorem 159 skladeb. S nezlomnou vírou ve vlastní síly, s přesvědčením o správně zvolené cestě životem.

Jindřich Praveček zemřel ve věku 90 let 11. února 2000 v pardubické nemocnici.

100. výročí narození Jindřicha Pravečka ml.

6. června 2009

Výstava - Jindřich Praveček

Výstava - kroniky školy

"Dětský den" - soutěže a atrakce na školním hřišti

Slavnostní oběd

Hejtman Pardubického kraje - Mgr. Radko Martínek

Starosta obce Výprachtice - JUDr. Miroslav Stejskal

Vedoucí odboru školství Pardubického kraje - Ing. Ladislav Forman

Ředitelka Městského muzea v Lanškrouně - PaedDr. Marie Borkovcová

Starosta města Lanškrouna - Ing. Martin Košťál

Akademický sochař Zdeněk Kolářský (autor pamětní desky Jindřicha Pravečka)

Uctění památky u hrobu Jindřicha Pravečka

Odhalení pamětní desky na rodném domě Jindřicha Pravečka

Vystoupení dětí ZŠ v odpoledním programu

